

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-25/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Glorjane Čičak, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja [redacted] kojeg zastupa opunomoćenica odvjetnica [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencija za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-3055/18-9 od 24. rujna 2019., na sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Žalba se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-3055/18-9 od 24. rujna 2019.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-08/18-01/329, urbroj: 376-05-18-4 od 6. srpnja 2018., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za rješavanje spora korisnika ovdje tužitelja kao neosnovan.

Tužitelj je protiv osporene presude prvostupanjskog suda podnio žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da se obratio djelatnicima VIPneta d.o.o. koji su izričito naveli da na njegovoj sadašnjoj adresi u Zagrebu [redacted] ne nude odnosno ne distribuiraju ugovorenu uslugu umjesto usluge u svezi koje je tužitelj potpisao ugovor. Djelatnici VIPneta su mu na toj adresi ponudili novi paket usluge koji je skuplji što tužitelj koji je student ne može platiti, a također se ne može vezati ugovorom na slijedeće dvije godine. Navodi da je na novoj adresi platio stanarinu za godinu dana. Stoga je inzistirao na prijevremenom raskidu ugovora, ali bez plaćanja naknade. Naime, sukladno članku 41. stavak 6. Zakona o elektroničkim medijima u slučaju kada operator nije u mogućnosti ispuniti ugovornu obvezu u skladu s općim uvjetima poslovanja, pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora bez podmirivanja naknade zbog raskida, odnosno u slučaju kada operator nije u mogućnosti pružiti istu uslugu, što je ovdje slučaj. Smatra da prvostupanjski sud nije obrazložio zašto je tužba neosnovana, pa predlaže da Sud žalbu uvaži i osporenu presudu poništi.

Tuženik u odgovoru na žalbu navodi da tužitelj samo paušalno prigovara prvostupanjskoj presudi. Suprotno tome tuženik smatra da je sud vrlo jasno i argumentirano obrazložio razloge temeljem kojih je donio navedenu presudu i potvrdio stav tuženika da

tužitelj nije dostavio dokaz o preseljenju na novu adresu, a radi čega nije ostvario pravo na prijevremeni raskid ugovora bez plaćanja naknade, pa predlaže da Sud žalbu kao neosnovanu odbije.

Zainteresirana osoba A1 Hrvatska d.o.o., kao pravni sljednik Vipnet d.o.o. u odgovoru na žalbu navodi da tužitelj svjesno prešućuje činjenicu da je zainteresirana osoba odobrila raskid pretplatničkog ugovora bez naplate naknade, ali pod uvjetom da dostavi potvrdu o promjeni prebivališta/boravišta, koju tužitelj nikada nije dostavio odnosno nije dokazao da je došlo do promjene prebivališta/boravišta, pa je stoga zainteresirana osoba raskinula pretplatnički ugovor uz naplatu naknade za prijevremeni raskid sukladno članku 41. stavak 5. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Također, prema članku 14. točka 1. Općih uvjeta poslovanja koji su sastavni dio pretplatničkog ugovora tužitelja utvrđena je obveza plaćanja naknade u slučaju raskida ugovora prije isteka obveznog trajanja. Naime, tužitelj se obvezao na minimalno trajanje pretplatničkog ugovora upravo zbog činjenice da je prilikom sklapanja pretplatničkog ugovora iskoristio popust na kupljeni uređaj, pa budući da je pretplatnik vlastitom odlukom raskinuo pretplatnički ugovor prije isteka razdoblja obveznog trajanja osnovano mu je naplaćena naknada za prijevremeni raskid. Stoga pozivanje tužitelja na članak 41. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama kojom odredbom je propisano da pretplatnik ima pravo na raskid ugovora ako operator nije u mogućnosti ispuniti ugovor, je bespredmetno jer je zainteresirana osoba uredno ispunila sve svoje obveze iz sklopljenog pretplatničkog ugovora s tužiteljem, pa predlaže da Sud žalbu kao neosnovanu odbije.

Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti u odgovoru na žalbu navodi da tužitelj samo paušalno prigovara prvostupanjskoj presudi, te da za to ne navodi razloge, dok je prvostupanjski sud jasno i argumentirano obrazložio razloge na temelju kojih je donio presudu, pa predlaže da sud žalbu kao neosnovanu odbije.

Žalba nije osnovana.

Prema članku 41. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.), propisano je da prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju se njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor).

Prema stavku 5. toga članka, pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora u bilo kojem trenutku. Pretplatničkim ugovorom može se utvrditi da pretplatnik, koji raskine ugovor prije isteka razdoblja obveznog trajanja ugovora, mora platiti mjesečnu naknadu za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora, ili naknadu u visini popusta na proizvode ili usluge koje ostvari ako je plaćanje te naknade povoljnije za pretplatnika osim u slučaju iz članka 42. stavka 7. ovoga Zakona.

Prema stavku 6. toga članka propisano je da u slučaju kad operator javnih komunikacijskih usluga nije u mogućnosti ispuniti ugovornu obvezu u skladu s općim uvjetima poslovanja, pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora bez podmirivanja ugovornih obveza iz stavka 5. ovoga članka, osim dospelog dugovanja za pružene usluge.

Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj s tuženikom dana 13. listopada 2016. sklopio pretplatnički ugovor kojim se pravni prednik tuženika obvezao tužitelju u ugovorenom razdoblju od 24 mjeseca pružiti uslugu VIP Duo paket

Tužitelj je podneskom od 25. listopada 2017., prije isteka ugovorenog razdoblja, zatražio prijevremeni raskid ugovora jer se preselio na drugu adresu na kojoj mu tuženik ne može pružiti istu uslugu. Tuženik je od tužitelja zatražio dokaz o promjeni prebivališta/boravišta temeljem Zakona o prebivalištu. Naime, prema članku 3. stavak 1. Zakona o prebivalištu (Narodne novine, broj 144/12., 158/13.) prebivalište i boravište

obvezno se prijavljuje policijskoj upravi ili postaji Ministarstva unutarnjih poslova (u daljnjem tekstu: nadležno tijelo), nadležnoj prema mjestu u kojem osoba ima prebivalište ili boravište.

Nadalje, prema članku 4. stavak 5. citiranog Zakona propisano je da o izvršenoj prijavi, odnosno odjavi nadležno tijelo izdaje potvrdu.

Tužitelj navedeni dokaz nije dostavio već je priložio izjavu njegove stanodavke [] kojom ona potvrđuje da je 1. rujna 2017. od tužitelja primila 3.000 eura za najamninu u ulici [] za godinu dana unaprijed. Međutim, ta se izjava ne može smatrati dokazom o promjeni prebivališta/boravišta u smislu citiranih odredbi Zakona o prebivalištu pa su prigovori tužitelja da ima pravo na raskid ugovora bez obveze plaćanja naknade radi prijevremenog raskida ugovora, neosnovani.

Niti ostalim prigovorima tužitelj nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost presude prvostupanjskog suda.

Sud je stoga, na temelju članka 74. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučio kao u izreci.

U Zagrebu 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.

Za točnost otpravka – ovlašten službenik

Tanja Nemčić

